

עת"א 53696/08/20 - מדינת ישראל נגד חוסיין אבו טאעה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 53696-08-20 מדינת ישראל נ' אבו טאעה (אסיר)

לפני כבוד השופט גיא שני
המבקשת
נגד
המשיב
פסק דין

מדינת ישראל
חוסיין אבו טאעה (אסיר)

לפני בקשה להארכת תקופת החזקתו של המשיב בהפרדת יחיד, בהתאם להוראת סעיף 19 לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], התשל"ב-1971.

ראוי לומר כבר בפתח הדברים, כי הבקשה דנן אינה מן השגרתיות. לא אחת מוגשות לבית המשפט בקשות שעניינן החזקה בהפרדה, המושתתות בעיקרן על חומר מודיעיני כמוס בדבר פעולות וכוונות שליליות של האסיר. בית המשפט נדרש לעיין בחומר הסודי, לבחון את תוכנו ואת מהימנותו, ולגזור מסקנות בדבר מסוכנותו של האסיר וההצדקה להמשך החזקתו בהפרדה. המקרה שלפני שונה. המשיב הוא אדם בעל ידע והכשרה באומנויות לחימה. על-פי כתב אישום שהוגש כנגד המשיב, בחודש יולי 2019 נעצר הלה בגין שרשרת של מעשי תקיפה חמורים, אשר בוצעו ברחובה של עיר (כלפי אזרחים ושוטרים); ואז, בעת ששהה בתא השגחה בבית המעצר, החל המשיב **להכות ללא הפסקה ולחנוק את שותפו לתא** - שעמו לא הייתה לו היכרות קודמת - וגרם לאשפוזו בבית החולים, מורדם ומונשם; המשיב הכה גם את הסוהרים שניסו לחלץ את הקורבן (אשר הותקף בעודו נם את שנתו). על-פי עדכון נוסף, **קורבן התקיפה הלך לעולמו**.

על רקע זה הושם המשיב בהפרדת יחיד, וביום 21.5.2020 הורה בית המשפט על הארכת תקופת ההחזקה למשך ששה חודשים. החלטה זו-האחרונה של בית המשפט המחוזי - החלטה ארוכה ומפורטת - סוקרת ביתר הרחבה את הפן העובדתי של האירועים הנדונים, כמו-גם את הממצאים לגבי מצבו הנפשי של המשיב והקשיים שעלו נוכח היעדר שיתוף פעולה מצדו בקיום בדיקות פסיכיאטריות ובנטילת תרופות. בית המשפט הבהיר כי הבקשה להארכת תקופת ההפרדה מושתתת על יסודות של-ממש, לאמור: התנהגותו האלימה, הבלתי-צפויה והמסוכנת של המשיב, אשר תקף את שותפו לתא ללא מניע מבורר; התנהגות המחייבת פיקוח הדוק על צעדיו ומניעת שהייתו עם אסירים אחרים. בית המשפט הפנה גם למידע מודיעיני התומך במסקנה האמורה. עוד הדגיש בית המשפט כי סירובו של המשיב להיבדק על-ידי פסיכיאטר וליטול תרופות מגביר את המסוכנות, וכי "האתגר שמציב המשיב בהתנהגותו" אינו מאפשר את שילובו בהפרדה זוגית. בית המשפט סיכם וקבע:

התנהגותו ויכולותיו של המשיב מסכנות את ביטחונם, שלומם ובריאותם של אסירים עמיתים ושל הסגל, שלא לדבר על הפגיעה המובהקת במשמעת ובאורח החיים התקין במתקן

הכליאה.

לאחר עיון בחומר שלפניי ושמיעת טיעוני הצדדים, מסקנתי היא כי השיקולים שעמדו ביסוד החלטתו של בית המשפט מיום 21.5.2020, יפים גם לבקשת ההפרדה הנוכחית. האירוע הקשה מיום 23.7.2019, והשתלשלות העניינים לפניו ואחריו (לרבות התנהגות המשיב בבית הסוהר), ממקמים את המקרה בליבת עילות ההפרדה המנויות בדין, ובפרט שמירה על שלומם, בריאותם וחיהם של אסירים אחרים, מניעת עבירות אלימות ושלילת פגיעה של-ממש באורח החיים התקין של בית המאסר. אין בנתונים המונחים לפניי כדי ללמד שהמסוכנות הנשקפת מן המשיב התאינה בינתיים, ונכון להיום אין למצוא כל פגם במסקנתה של ועדת ההפרדות, אשר סברה כי המסוכנות מחייבת המשך החזקה בהפרדת יחיד.

ער אני לטענותיה של באת-כוח המשיב לגבי הסיבות למעשים המתוארים בכתב האישום - טענות שבוודאי יתבררו בהליך הפלילי - ולא נעלם מעיני גם החשש שהיא מעלה מפני הדרדרות במצבו של המשיב. בהקשר זה-האחרון יש לומר כי מאז שהוגשה הבקשה שלפניי חל שינוי מסוים, בדמות סימנים של שיתוף פעולה מצדו של המשיב עם גורמי טיפול, וקבלת ביקורים של שוחרי טובתו. יש לברך על כך ולקוות כי התהליך יימשך. כמו-כן, מתוך זהירות יתירה, הוחלט בדיון שקיימתי ביום 22.9.2020, בהסכמה, כי עניינו של המשיב יובא לפני פסיכיאטרית עובדת שב"ס, אשר תחווה את דעתה לגבי מצבו הנפשי העדכני ולגבי קיומה או היעדרה של מניעה להחזקתו בהפרדה. ואמנם, הפסיכיאטרית ד"ר שרה ברק בדקה את המשיב וערכה חוות דעת שלפיה המשיב "אינו מסוגל לשלוט על התפרצויות זעם שתוקפות אותו ואינו מסוגל לקשור בין מעשיו לתגובות הסביבה". עוד נכתב כי המשיב "יתקשה להיות בתא עם עוד אנשים, למרות שרוצה כביכול לשהות עם אנשים נוספים, קיימת סכנה ממשית מצדו לפגיעה בהם, ללא יכולת לשליטה על כך וללא כל תובנה". הרופאה הוסיפה ועמדה על הקושי של המשיב להתמודד עם השהות בהפרדה (ועם המאסר בכלל); עם זאת, כך ציינה, "לטווח ארוך לא צפויה החמרה במצבו עקב התנאים בהם שוהה".

לנוכח חוות דעת זו, המסקנה בדבר קיומה של עילה להמשך החזקה בהפרדה מקבלת משנה תוקף.

אין באמור כדי לגרוע מן החובה של שירות בתי הסוהר לקיים מעקב וטיפול רפואי וסוציאלי לאסיר המוחזק במשמורת, הכל כמובן בהתאם לפקודות ולנהלים כמו-גם לכללי האתיקה הרפואית, ובמידת הצורך להתאים את תנאי הכליאה למצבו של המשיב. כמובן פתוחה הדרך בפני העותר ובאת כוחו לפנות למשיב בבקשות מתאימות או לבית המשפט במידת הצורך. יש להדגיש כי ההליך שלפניי מתמקד בשאלת קיומה של מסוכנות המצדיקה הארכת החזקה בפרדה, ובהקשר זה קבעתי-מה-שקבעתי על-פי הנתונים שלפניי. על המשיב לבחון מעת לעת את האפשרות להיטיב את תנאי הכליאה של המשיב.

לאור כל האמור, מצאתי להיעתר לבקשת המדינה אולם בשלב זה להאריך את תקופת החזקתו של המשיב בהפרדת יחיד למשך **חמישה חודשים** (החל מיום 3.9.2020), וזאת לצורך הידוק הפיקוח השיפוטי.

ניתן היום, כ"ה חשוון תשפ"א, 12 נובמבר 2020, בהעדר

עמוד 2

הצדדים.